

IN MEMORIAM

Mr. sc. Ivan Zvonimir Plavšić

Mr. Ivan Zvonimir Plavšić rođen je 24. 03. 1939. godine u Privlaci, općina Vinkovci. Osnovnu i srednju školu završio je u Vinkovcima a Poljoprivredni fakultet u Sarajevu. Poslijediplomski studij iz "Genetike i oplemenjivanja bilja" zvršio je na Agronomskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu gdje je stekao znanstveni stupanj magistra agronomskih znanosti.

Kao mladi agronom radio je u Poljoprivrednoj stanici Vukovar na poslovima sjemenarstva prikupljanja nasljedne plazem kulturnog bilja. Prikupljao je sjeme domaćih populacija graha, salate, slanutka, kukuruza, pšenice, ječma i dr. za oplemenjivačke programe u Zagrebu i Osijeku.

Postavljao je i izvodio sorte mikro i makropokuse na VUPIK-u Vukovar, uvodeći agroinovacije na ovo područje. Uz sorte pokuse postavljao je i gnojdbene, zaštitarske, proizvodne, agrotehničke i sl. a dobivene rezultate odmah primjenjivao u praksi, napose kod seljaka.

Vrlo aktivno je surađivao u sredstvima priopćavanja, radio Vukovar, radio Vinkovci, radio Osijek i sl. Veselila ga je svaka nova inovacija pa se trudi da ju što prije primijeni. Seljaci su ga voljeli jer je uz stručnu pomoć uvijek našao načina da riječju i djelom pomogne seljaka, da ga razumije i podrži u teškim financijskim, političkim i drugim situacijama. Praktično nema ozbiljnog proizvođača hrane u Vukovarskoj općini i šire koji nije poznavao Ivana i oji ga nije volio i poštovao. Zvonimir je volio selo, hrvatsko tlo i našeg čovjeka.

Prelaskom u VUPIK Vukovar preuzeo je sjemenarstvo firme i razvijao sjemenski program s vodećim znanstvenicima iz Zagreba, Osijeka i inozemstva. Maksimalno je bio predan delikatnom poslu sjemenarstva. S ljubavlju je vodio sjemenaku proizvodnju ratarskih, krmnih i povrćarskih kultura i u tom poslu je bio nepogrešiv. Kupci sjemena su znali da je Ivanovo sjeme kvalitetno i čisto i da ga sa sigurnošću mogu sijati.

Radio je od jutra do sutra voreći se za pripoznatljivu kakvoću svog proizvoda. Ogromno agronomsko iskustvo stečene vlasitim radom, širok krug kolega i prijatelja osiguravalo je napredak u razvoju VUPIKOV-a sjemenarstva gdje je Zvonimir bio stožerna sila.

Ni očevo imanje nije zapostavio, već je s obitelji, po podne do kasne noći obrađivao svoju slavonsku ravnicu. A volio je i hrvatsku ravnicu, planinu, kamenjar, šumu - sve što je hrvatsko.

Od 7000 hrvatskih agronoma u Hrvatskom agronomskom društvu, Zagreb, ne postoji ozbiljniji agronom koji nije poznavao i poštovao Ivana, čovjeka radilicu i nepresušno vrelo snage i ljubavi. Kao dugogodišnji aktivni član Sekcije oplemenjivanja bilja i sjemenarstva Ivan je aktivno sudjelovao u njenom radu kroz referate, priloge, izvješća, dopune i sl. Neizmjereno smo mu zahvalni na silnoj pomoći i podršci u razvitku sekcije. Tijekom dvadesetogodišnjeg rada na utemeljenju i razvitku VUPIK-ova sjemenarstva Ivan je ostavio neizbrisiv pečat. Tih i radin, optimist u poslu i zaljubljenih u svoju divnu obitelj; Hedu, Damira i Hrvoja, Ivan je bio i ostao pojam za agronoma i svakog Hrvata. Kao integralni Hrvat koji je jednako voliko slavonsku ravnicu i dalmatinsko-hercegovački krš i ljude, s istomišljenicima je pronalazio nove, bolje komunikacije. Za one druge znao je reći: "Oprosti im bože ne znaju šta čine".

Dragi Ivane Zvonimire Plavšiću, dragi kolega i prijatelju!

U ime Hrvatskog agronomskog društva i Sekcije oplemenjivanja bilja sjemenarstva, u ime svih 7000 hrvatskih agronoma, tvojih kolega i prijatelja te u moje osobno ime dozvoli mi da ti na kraju tvoga puta uputim nekoliko toplih i prijateljskih riječi.

Poznajem te od 1973. godine, kad si kao mladi agronom radio u Poljoprivrednoj stanici Vukovar gdje si ostavio duboke stručne tragove do tvog uposlenja u VUPIK Vukovar gdje si utemeljio i razvio sjemenarstvo ratarskih i krmnih kultura. U 20 godina naše suradnje i prijateljstva na mene i na hrvatsko sjemenarstvo ostavio si neizbrisiv pečat. Uvijek tih, radin, optimist zaljubljenik u svoju obitelj, posao i integralno hrvatstvo, uvijek si nalazio neke oblike u komunikaciji s istomišljenicima pa i onima koji su drugačije mislili. U duši si bio pošten katolik i Hrvat, ponosio si se svojim sinovima Damirom i Hrvojem, svojom suprugom Hedom, svojim radom na vlastitom imanju i na moru. Jednako si volio slavonske ravnice, kršnu Hercegovinu i Dalmaciju gdje si sagradio i gnijezdo za odmor.

Zajedno smo prešli sve proizvodne parcele VUPIKA Vukovar gdje si proizvodio sjeme, taj izvor života, a čini mi se da si najviše volio pogon Ovčara gdje te zateče zlokobna smrt. Za naše zajedničke tadašnje i sadašnje neprijatelje znao si reći: "Oprosti im nisu svjesni što rade". Bio si i ostao široka slavonska duša koja je grčila sve oko sebe pa nema čovjeka proizvođača hrane u tvojoj okolini koji te nije volio, poštovao i cijenio. A ti si uvijek imao vremena za našeg čovjeka sve do svoje smrti.

Sjećam se našeg zadnjeg telefonskog razgovora, par dana prije pada Vukovara kad mi reče: "Pomozi Hrvoju na fakultetu a Damir i ja ćemo braniti Vukovar do zadnje kapi krvi".

Ako u tvojoj tragediji ima svjetla onda je to tvoj Hrvoje danas pred diplomom Agronomskog fakulteta, Damir student ovog fakulteta i tvoja Heda. Svaki bi otac samo poželio takve sinove i suprugu. Danas dragi Ivane imaš nevjestu i unuka, tvoja loza se dlje razvija. Ako budem živ pričat ću tvojim unucima kako veliki čovjek si bio. Ovdje pred tobom, ovim pukom i Bogom, svjedočim ti da tvoje korjenje raste zdravo i sigurno. Od Vinkovaca, vukovara, Sarajeva, Podaca, Međugorja i evo Zagreba, na tvom životnom putu sve je bilo časno i pošteno. Jedino Ovčara boli, boli...

Kad čovjek pošteno živi i radi, skrbi za svoju obitelj kad život za lijepu Našu da, kad živi i radi kako si ti činio i živio, tada mu se na kraju puta može reći, hvala prijatelju, hvala kolega, Hvala čovječe za sve što si učinio, veliko hrvatsko HVALA i počivaj u miru. Neka ti je laka ova hrvatska zemlja. Zbogom prijatelju.

U duši je bio pošten i vrijedan katolik i Hrvat, čovjek koji je loše brzo odbacivao a dobro razvijao i ponosio se time. U zadnjem telefonskom razgovoru iz opkoljenog Vukovara od strane četničkih snaga kazao si mi: "Pomozi Hrvoju na Agronomskom fakultetu, a Damir i ja ćemo braniti Vukovar do zadnje kapi krvi!" Još mi u glavi odzvanjaju te riječi a posebno danas 28. veljače 1997. godine kad se ovdje na Mirogoju opraštamo od tebe, velikog radnika i intelektualca u miru i velikog hrvatskog vojnika u ovom domovinskom ratu.

Dragi Ivane, iza sebe si ostavi osvjetlo, svjetlo koje će trajati i trajati. To je tvoja obitelj, Heda, Damir i Hrvoje. Svaki bi otac poželio takve sinove i suprugu. Danas imaš i nevjestu i unuka pa život i tvoja krv teku dalje, a loza ti se sigurno razvija. Ako bog da, pričati ću tvojim unucima i unukama o tebi, kako velik čovjek si bio. Ovdje pred Tobom, ovim tužnim i uciviljenim skupom svjedočim da tvoje sjeme raste zdravo i sigurno.

Od Vinkovaca, Vukovara na tvom životnom putu sve je bilo časno i pošteno. Jedino Ovčara boli, boli, boli... Meni i svima ovdje, svima koji su te znali nikad neće biti jasno kakvi su to ljudi - Srbi koji su digli oružje na tebe, koji su te ubili na pravdi Boga. Danas na kraju Tvog časnog puta i još jednog života uzidanog u temelje Lijepe Naše nije mi jasno kakva je to zvijer koje te mogla pogledati u oči i hladnokrvno te ubiti!? A Ovčaru si volio, volio, svaki pedalj tog tla, svaki klip, klas, mahunu, korijen...

Ako Bog da, tvoji sjemenari i oplemenjivači s tvojom obitelji obnovit će opustošenu Ovčaru i opet će na tom hrvatskom tlu rasti hrvatsko sjeme. To je naša želja i obveza prema tebi da u boli i tuzi nastavimo bez tebe ali u duši iskreno s tobom.

Kad čovjek pošteno živi i radi, skrbi za svoju obitelj, kad život za Liješu Našu da, tada mu se na kraju puta može reći; hvala Ivane, hvala kolega, hvala prijatelju, hvala Ti veliki čovječe za sve što si učinio, veliko hrvatsko hvala i počivaj nam u miru. Neka ti je laka ova hrvatska zemlja. Zbogom prijatelju.

Zagreb - Mirogoj, 28. veljače 1997.

prof. dr. sc. Ivan Kolak

Štovana obitelji, rodbino, suborci, prijatelji i svi prisutni,

Okupili smo se danas, kako bi odali počast našem Ivanu i našem Pavi. Neko pet i pol godina duge neizvjesnosti, ovih dana u boli i tuzi opraštamo se od naših hrvatskih vitezova, od branitelja grada Vukovara, za kojima plaču i tuguju Vukovarci ali plače i cijela Hrvatska.

Božja vojla, sudbina, ali i ruka mržnje, htjela je da Ivan i Pavo, zajedno s mnogim suborcima i ranjenicima vukovarske bolnice, tragično završe u masovnoj grobnici "Ovčara".

Svi oni, dali su ovo najvrednije i najsvetije - dali svoj život, za bolju budućnost svoje i naše Hrvatske.

Domovina Hrvatska nikada neće zaboraviti onaj dio koji ste Vi ugradili u obranu njezinog integriteta i suvereniteta u obrani grada Vukovara.

Vaše obitelji mogu se ponositi s Vama, ali i svi mi koji smo Vas poznavali.

Stoga Vam danas, kada dijelimo tugu i bol s Vašim najbližima, želimo još jednom iskazati svu zahvalnost za Vaša djela, Vašu dobrotu i prijateljstvo kao i sve ono što ćemo pohraniti u riznice našeg sjećanja.

Neka vam je vječna hvala i laka hrvatska gruda.

Obitelji i svi ožalošćenima u ime MO i HV, te Uprave za obradu županije Vukovarsko-srijemske, iskrena sućut.

Zagreb - Mirogoj 28. veljače 1997.

Ministarstvo obrane Republike Hrvatske

Cijenjena obitelj - tužni skupe,

Danas kada se opraštamo od ovozemaljskih dijelova mr. Ivana Plavšića, agronoma, siguran sam da smo svi neizmjenjerno tužni. Kako njegova obitelj, prijatelji, kolege i suradnici, tako i radnici VUPIK-a koji se nalaze u 57 mjesta diljem Hrvatske i svi Vukovarci. Jer, mr. Plavšić žrtva je jednog bezumlja, patološke mržnje prema Hrvatima. Ne možemo zaboraviti da su naši preci stradali od srpske ruke već 1918. godine, pa tužne 1945. godine kada su desetine časnih građana Vukovara doživjeli Bartolomejsku noć, odvedene u nepoznato i lišeni života. Njihovi najmiliji nikada nisu doznali tužnu stvarnost. Raspoznavali su se jedino po neizmjenjnoj tuzi kod velikog križa na Rimokatoličkom groblju za Dan mrtvih.

Povijest se ponovila, ali su posljedice još strašnije. Nema više mr. Ivana Plavšića, agronoma koji s velikim radnim iskustvom iz vukovarske Poljoprivredne stanice dolazi i radi u VUPIK-u u proizvodnom sektoru, preko 10 godina tih, skroman i samozatajan radi na uvođenju i proizvodnji različitih poljoprivrednih kultura. Izgradnjom pogona za doradu sjemenske robe, intenzivirala se i proizvodnja različitih vrsta sjemena. Mr. Plavšić ne šteti sebe, neumorno obilazi polja i kontrolira sve usjeve. Od sjetve do žetve. Bio je jedna vrsta savjesti koelgama, sve u cilju što uspješnije biljne proizvodnje. To je bio dio njega. Odnjegovao je izvrsne odnose s institutima kako u Hrvatskoj tak o i inozemstvu. Zato je VUPIK uvijek među prvima u zemlji dobivao sve novo u sjemenarstvu. bila je to zasluga prije svega stručnjaka, kao što je bio mr. Ivan Plavšić. Njegova je ogromna zasluga za podizanje proizvodnje u povrćarstvu, nakon izgradnje navodnjavan.a Udario je temelje VUPIK-a koji su ga čvrsto nosili u bolju budućnost, koju je prekinuo bestijalni nasrtaj srbočetnika.

Kako zaboraviti njegove savjete u vukovarskim novinama i na vukovarskom radiju.

Takav čovjek i stručnjak okončao je svoj život, akve li ironije na poljima koja je najviše volio, na Ovčari. Mi ćemo se vratiti, ali stručnjaka i čovjeka kao što je mr. Plavšić sigurno nećemo imati dugo vremena. Ipak, ne možemo biti sebični. Najviše će naodstajati svojoj obitelji i svojim najmilijima. A mi njegovi suradnici, kolege i prijatelji, sigurno ćemo znati zadržati uspomenu na mr. Plavšića. Bilo je časno poznavati i surađivati s čovjekom kao što je bio mr. Ivan Plavšić.

Neka mu je laka hrvatska zemlja.

Zagreb - Mirogoj 28. veljače 1997.

Direktor VUPIK-a
Zlatko Panković, dipl. inž.